

Тогава съднаха да обѣдватъ. А грижливата домакинка, ластовичката, бѣше сготвила за всички поостѣлно: кому каквото бѣше най-вкусно. И всички бѣха довольни и похвалиха добрата домакинка.

Слѣдъ яденето щъркелътъ прѣдложи да се забавляватъ: всѣки да разкаже, каквото е прѣживѣлъ прѣзъ послѣднитѣ години.

Кой да почне?

Всички погледи се обърнаха къмъ славея. Ала славеятъ покани щърка.

Щъркътъ започна. Започна той да разказва за една чудна страна, кждѣто има голѣми пирамидни кжши, толкова високи, каквито не могатъ и да се помислятъ. Има тамъ и голѣмо море, което разиграва вълни, високи колкото планини, само че вмѣсто вода тече пѣсъкъ. Има и птици, много по-голѣми отъ него. — (И той се протегна, за да покаже, че е голѣмъ). А тѣзи птици тичатъ, тичатъ много по-бърже, отколкото другитѣ хвъркатъ. И, кога тѣ искатъ да се скриятъ, завиратъ главитѣ си въ пѣска.

— „Главитѣ въ пѣска?“ извикаха слушателитѣ, като се изсмѣха и запитаха, какъ се казва тази глупава птица.

— „Казва се щраусъ“ отговори щъркътъ. „Нарича се така, защото има хубави щраусови пера“.

Да, щъркътъ знаеше много! Той бѣше много ученъ. И всички харесаха неговия разказъ. Даже единъ синигеръ извика:

— Слушай, чичо, за да сдобиешъ толкова знания, сигурно си скиталъ много години по свѣта. На колко си години?

— „Толкова старъ, колкото старъ е моятъ лѣвъ кракъ!“ отвърна щъркътъ. — „Е, сега вий разказвайте“.

Погледитѣ се насочиха пакъ къмъ славея, ала той стоеше като нѣмъ. Изведнажъ изчирка едно ясно гласенце: „Азъ ще ви разкажа нѣщо“.

Очудени всички се обърнаха къмъ него. Това бѣше малкото врабче, Сиводрешко, което никога не бѣше хвъркало по-далечъ отъ околността на селцето. И какво интересно можеше да разкаже?